

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев 832/06
13.09.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Војимира Цвијовића, председника већа, Браниславе Апостоловић, Јованке Кажих, Миломира Николића и Јасминке Станојевић, чланова већа, у парници тужиоца Државна заједница Србије и Црне Горе, Министарство одбране Београд, против тужених АА и ББ, чији је пуномоћник АБ адвокат, ради отказа уговора о коришћењу стана и исељења, одлучујући о ревизији тужених изјављеној против пресуде Окружног суда у Суботици Гж. 547/2005 од 31. јануара 2006. године, у седници већа одржаној 13. септембра 2006. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужених изјављена против пресуде Окружног суда у Суботици Гж. 547/2005 од 31. јануара 2006. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Општинског суда у Бачкој Тополи П. 597/03-73 од 22. фебруара 2005. године, усвојен је тужбени захтев и отказан уговор од 23.2.1984. године и тужени обавезани да се са свим лицима и стварима исеље из двособног стана бр. 2 у приземљу у ВВ и да испражњен стан предају тужиоцу на слободно коришћење и располагање. Тужени су обавезани да тужиоцу солидарно надокнаде трошкове парничног поступка.

Одлучујући о жалби тужених Окружни суд у Суботици је пресудом Гж. 547/2005 од 31. јануара 2006. године жалбу одбио као неосновану и првостепену пресуду потврдио.

Против пресуде Окружног суда у Суботици тужени су благовремено изјавили ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу одредбе чл. 386. ЗПП-а, Врховни суд је нашао да ревизија тужених није основана.

У проведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из чл. 354. ст. 2. тач. 11. ЗПП на коју Врховни суд пази по службеној дужности, а на коју се и у ревизији указује, с обзиром да је тужиоца заступало овлашћено лице. Није учињена ни битна повреда из чл. 354. ст. 2. тач. 14. ЗПП-а на коју се у ревизији указује, јер изрека нижестепених судова није противречна, не постоји противречност између разлога о одлучним чињеницама и самој садржини приложених исправа.

Разлози ревизије о погрешној примени материјалног права нису основани.

У поступку је утврђено да је тужени након завршене средње војне школе у Гарнизону у ГГ 1982. године засновао радни однос као активно војно лице – водник, те да је 16.9.1983. године у том својству решењем Команде гарнизона добио на коришћење предметни двособни стан, на основу ког решења је закључио

уговор о коришћењу стана 23.2.1984. године са Дирекцијом за управљање и газдовање војним стамбеним фондом. Тужени су брак закључили 1987. године. Током 1992.-1993. године тужени је предао документацију за откуп стана, своје право на откуп је уступио сину ДД и за то добио сагласност. Почетком октобра 1993. године је од Војнограђевинске дирекције добио обавештење да је тражено стопирање издате сагласности те да му је враћен захтев за откуп стана. На његов захтев је добио обавештење да је дата сагласност за откуп стана повучена јер ју је потписало неовлашћено лице, да нема право да откупи стан из разлога што не поседује потребну документацију за откуп предвиђену Законом. Из тих разлога су син ДД и супруга ЋЋ пред тим судом 20.10.1993. године покренули ванпарнични поступак ради доношења решења које ће заменити уговор о откупу стана, а у ком предмету је одређен прекид поступка до окончања ове парнице. Тужени је радио у војном ресторану. Дана 28.2.1994. године је поднео захтев да му се изврши прекид радног односа закључно са 1.4.1994. године. У захтеву наводи да његов месечни лични доходак не може да подмири ни основне животне потребе, да је нашао друго запослење у ГГ, што је основни разлог за раскид радног односа. Туженом је престала активна служба са даном 31.3.1994. године, а у Војсци Југославије има ефективан стаж од 11 година, 8 месеци и 15 дана.

На тако утврђено чињенично стање, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су тужбени захтев тужиоца усвојили.

Према чл. 35. ст. 1. тал. 5. Закона о становању закуподавац може дати отказ уговора о закупу стана ако купац добије стан по основу радног односа, а радни однос је престао на основу његовог захтева или по његовој кривици, пре истека времена одређеног општим актом закуподавца. Закон о средствима и финансирању ЈНА ("Службени лист СФРЈ", бр. 53/84 и 57/89) престао је да важи даном ступања на снагу Закона о имовини СРЈ ("Службени лист СРЈ", бр. 41/93), тј. 31. јула 1993. године. Закон о имовини СРЈ у чл. 18. прописује да о прибављању, располагању, начину коришћења, управљања и одржавања становима Војске Југославије одлучује и прописује Савезни министар надлежан за послове одбране. Чланом 22. истог Закона је прописано да запослени у савезним органима могу се решавати стамбена питања давањем станова у закуп и доделом стамбеног зајма из средстава обезбеђених према одредби чл. 17. овог Закона. Савезна Влада прописује начин и критеријуме давања станова у закуп и додељивања стамбених зајмова за решавање стамбених питања запослених у савезним органима, а за запослене у Савезном министарству надлежном за послове одбране и Војсци Југославије – Савезни министар надлежан за послове одбране уз сагласност са Савезном Владом. Одредбом чл. 57. истог Закона је прописано да прописе из чл. 18., 22. ст. 2. надлежни савезни органи донеће у року од 90 дана од дана ступања на снагу овог Закона.

На основу чл. 22. ст. 2. Закона о имовини Савезне Републике Југославије ("Службени лист СРЈ", бр. 41/93 и 24/94), Савезни министар за одбрану, у сагласности са Савезном Владом, прописао је Правилник о начину и критеријумима за решавање стамбених питања запослених у Савезном министарству за одбрану и Војсци Југославије ("Службени лист СРЈ", бр. 30 од 8. априла 1994. године – ступио на снагу 16.4.1994. године). Одредбом чл. 5. ст. 1. тач. 1. наведеног Правилника, стан у закуп на неодређено време може се дати лицу запосленом у Министарству, професионалном војнику и цивилном лицу на служби у Војсци ако имају најмање 15 година службе у Министарству, односно у Војсци или 20 и више година пензијског стажа, од чега најмање 10 година пензијског стажа у Министарству или у Војсци. Према одредби чл. 91. наведеног Правилника, даном ступања на снагу овог Правилника престаје да важи Правилник о становима у ЈНА ("Службени војни лист", бр. 9/91, 22/91 и 1/93) и Правилник о стамбеним кредитима у Југословенској народној армији ("Службени војни лист", бр. 9/91, 1/92 и 13/92).

Одредбом чл. 35. ст. 1. тач. 2. Правилника о становима у Југословенској народној армији ("Службени војни лист", бр. 9/91, 22/91 и 1/93) је прописано да лице коме је дат стан у закуп губи право даљег коришћења стана и уговор о закупу се раскида када му престане служба у ЈНА.

Према утврђеним чињеницама, туженом АА је служба у Војсци Југославије престала на сопствени захтев из економских разлога. У време када му је престала служба у Војсци Југославије 31.3.1994. године на снази су били прописи: Закон о становању (чл. 35. ст. 1. тач. 5.), Закон о имовини СРЈ и Правилник о становима у ЈНА из 1991. године, који је престао да важи ступањем на снагу Правилника о начину и критеријумима за решавање стамбених питања запослених у Савезном министарству за одбрану и Војсци Југославије дана 16.4.1994. године.

Имајући у виду утврђене чињенице и наведене прописе, правилна је закључак нижестепених судова да су испуњени услови за отказ уговора о коришћењу предметног стана, јер је туженом АА престала активна војна служба на основу његовог захтева. Правилно су стога нижестепени судови усвојили захтев тужиоца, отказали уговор о коришћењу предметног стана и обавезали тужене да испражњени стан предају тужиоцу на слободно коришћење и располагање, па је неосновано истицање у ревизији тужених да су нижестепени

судови погрешно применили материјално право када су захтев тужиоца усвојили.

Суд је ценио остале наводе у ревизији тужених па је нашао да су без утицаја на правилно и законито донете одлуке нижестепених судова.

Из наведених разлога ревизија је одбијена као неоснована применом одредбе чл. 393. ЗПП.

На основу одредбе чл. 491. ст. 4. ЗПП ("Службени гласник РС", бр. 125/04 од 22.11.2004. године, ступио на снагу 23.2.2005. године), Врховни суд је одлучио о ревизији по правилима парничног поступка која су важила до ступања на снагу наведеног Закона.

Председник већа-судија,

Војимир Цвијовић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

сд